SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY **УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК**

Пам'ятаймо про Україну!

VOL. XCIX. No. 108. JERSEY CITY and NEW YORK, TUESDAY, JUNE 9, 1992. CENTS 25 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ВІВТОРОК, 9-го ЧЕРВНЯ 1992. Ч. 108. РІК XCIX.

ВІДСВЯТКУВАЛИ ДЕНЬ КИЄВА

Київ (УНІАР). — Тут 30-го травня мешканці та гості столиці України традиційно на Андріївському узвозі відсвяткували День Києва. Та цьогорічне свято було особливим, бо це було свято столиці незалежної держави, яка має свого Президента і свій державний устрій. Учасники свята побачили не лише ярмарок з безліччю мистецьких товарів, картин тощо, але й Президента України Леоніда Кравчука в супроводі чисельної охорони та свого представника у Києві Івана Салія. Вони пройшли узвозом, завітали до театру, картинних галерій та майстерень. Біля романтичного будинку „Замок Річарда" зупинка була довшою. Спільне українсько - американське підприємство „Узвіз" переобладнує будинок під готель для ділових людей. На свої кошти вони збудували художнє оформлення нових сходів до оглядового майданчика на горі Воздихальниця. Леоніда Кравчука запросили взяти участь у церемонії відкриття готелю.

Пізніше в цей самий день Президент України привітав перше всеукраїнське зібрання хорових колективів з відкриттям співочої асамблеї в Україні.

„Демократична атмосфера, що утверджується у нашому суспільстві, створює широкий простір для розвитку пісні, музики, усього розмаїття українського мистецтва. У своїй унікальній пісенній творчості українці висловлюють найсокровенніші сподівання, надії та мрії. Високе пісенне мистецтво нашого народу найвищою мірою концентрує у собі духовне багатство нації, містить могутній художньо-естетичний потенціял, поглиблює національно-культурну самосвідомість. Відродити славні історичні пісенні традиції, втілити у процеси оновлення суспільства і піднести їхній міжнародний авторитет — ці завдання нині є одними з найважливіших і найактуальніших для діячів музичної культури, мистецької громадськости суверенної України", — сказав Кравчук у привітальному слові.

У 100-ЛІТТЯ НАРОДЖЕННЯ М. КУЛІША

Ню Йорк. — Цього року припадає 100-ліття річниця народження найбільшого українського драматурга цього сторіччя Миколи Куліша. З цієї нагоди спільними зусиллями НТШ та УВАН відбудеться конференція в суботу, 20-го червня, в год. 5-ій, в будинку НТШ. З доповідями виступлять дослідники творчости драматурга Сергій Гальченко (Київ), Марія Зубрицька (Львів) і Лариса Онишкевич (Прінстон). Споминами про батька поділиться Володимир Куліш. Конференцію проводитиме Леонід Рудницький. Також під час кожнорічної конференції україністів в Іллинойському університеті в Урбані 21-27-го червня відбудеться одна сесія з доповідями присвяченими М. Кулішеві.

О. Білорус відвідає Клівленд

Парма, Огайо (Л.М.). — Українська громада Клівленду з ініціятиви Комітету Суспільної Опіки (голова — М. Оришкевич) влаштовує бенкет в честь амбасадора України до ЗСА Олега Білоруса. Імпреза відбудеться у п'ятницю, 19-го червня, в залі церкви св. Покрови Богородиці, 6819 Бродвю ровд, Парма, Огайо. Коктейл розпочнеться о год. 7-ій вечора, бенкет — о 8-ій. Квитки в ціні 50 дол. від особи можна придбати в Кредитовому Товаристві „Самопоміч", 6108 Стейт ровд у Пармі або у членів Організаційного комітету (голова — мгр Лідія Базарко). Ті, хто не матиме можливости побувати на бенкеті, зможуть вислати свої вклади на Foundation in Support of Diplomatic Missions of Ukraine на конто ч. 6748 Cleveland Selfreliance Credit Union.

За додатковими інформаціями слід телефонувати до Лідії Базарко (216) 556-2244 або до голови Злучених Українських Організацій Клівленду мгра Василя Ліщинецького (216) 888-4220.

Верховна Рада України відкинула московські зазіхання на Крим

Київ (УНІАР). — Тут у вівторок, 2-го червня, відновилися пленарні засідання Верховної Ради України. Депутати заслухали і обговорили постанову Верховної Ради Росії про Крим, якою парламент Росії визнав недійсною постанову Верховної Ради СССР з 1954 року про зміну статусу Криму. В сесії взяв участь Президент України Леонід Кравчук.

На сесії виступив перший заступник голови ВР України Василь Дурдинець, який назвав постанову Верховної Ради Росії „недружнім актом парламенту сусідньої держави", яка вдається до силового тиску і неприховано політичного диктату, чим порушує договір між двома державами.

Виступив також міністер закордонних справ Анатолій Зленко, який засудив постанову Верховної Ради Росії як таку, що може спричинити конфлікти.

Верховна Рада України рішення Верховної Ради Росії визнала недійсними для України, оскільки вони юридично незаконні. Російська Федерація не є єдиною державою-спадкоємницею колишнього СССР і тому не може одноосібно ліквідувати правові акти і норми, ухвалені Союзом ССР. Питання про статус та долю Криму як складової частини України не може бути предметом будь-яких міждержавних переговорів, оскільки це суперечить Гельсінським угодам, підриває дружбу між Україною і Росією та порушує стабільність в Европі.

У заяві до російського парламенту Верховна Рада України наголошує що Росія не може проводити політику щодо України з позиції російського націоналшовінізму, імперіялізму, виходячи з права сильного чи права „старшого брата". Доповіді А. Зленка і В. Дурдинця постановили опублікувати в пресі, як і постанову ВР України та звернення до ВР Росії.

Підбадьорені постановою Верховної Ради Росії націонал-шовіністи Криму поставили 3-го червня біля Верховної Ради Криму 15 наметів і пікетують з гаслами: „Геть холуїв Кравчука з парламенту Криму", „Не розмежування повноважень, а незалежність Криму — ось вирішення усіх наших проблем", тощо.

Меджліс кримсько-татарського народу вважає неможливим проведення референдуму щодо статусу Криму без участи депортованого народу. У зв'язку з цим Меджліс закликав своїх співвітчизників прийти до будинку ВР та висловити своє ставлення до референдуму зі статусу Криму.

ЮРИСТИ РАДЯТЬСЯ

Київ (УНІАР). — Тут відбулася науково-практична конференція п. н. „Правохороні органи при побудові правової держави України". У конференції взяли участь працівники міністерства юстиції, внутрішніх спра, Верховного Суду України, прокуратури, військовослужбовці та науковці. Вони обмінялися думками щодо правового реґулювання відносин у молодій державі, надійного захисту інтересів і прав людини.

Відбудуться Загальні збори Шкільної Ради

Ню Йорк (Ш.Р.). — Загальні збори Шкільної Ради відбудуться в суботу, 20-го червня, в приміщенних Джан Фішер коледжі в Піттсфорді, Рочестер, Н.Й. День перед цим, у п'ятницю, 19-го червня, в годині 7-ій вечора, розпочинається з'їзд директорів і педагогічних дорадників шкіл українознавства, який має обміркувати сучасні проблеми в рідному шкільництві.

Загальні збори Шкільної Ради, які відбуваються щотри роки, починаються в суботу, 20-го червня, в 10-ій год. ранку, а реєстрація делегатів — від 8:45 до 9:45 ранку.

На Загальних зборах обговорюватимуть напрямні в праці з українським шкільництвом, співпрацю з українським шкільництвом в Україні та допомога національній школі в придбанні підручників.

У суботу, 20-го червня, в 7-ій год. вечора, з приводу Загальних зборів Шкільної Ради, відбудеться бенкет-вечеря у приміщеннях згаданого коледжу. У справах бенкету слід звертатися до д-ра Романа Трача (716) 381-8006, або Петра Лещишина (716) 342-3874 директора школи в Рочестері.

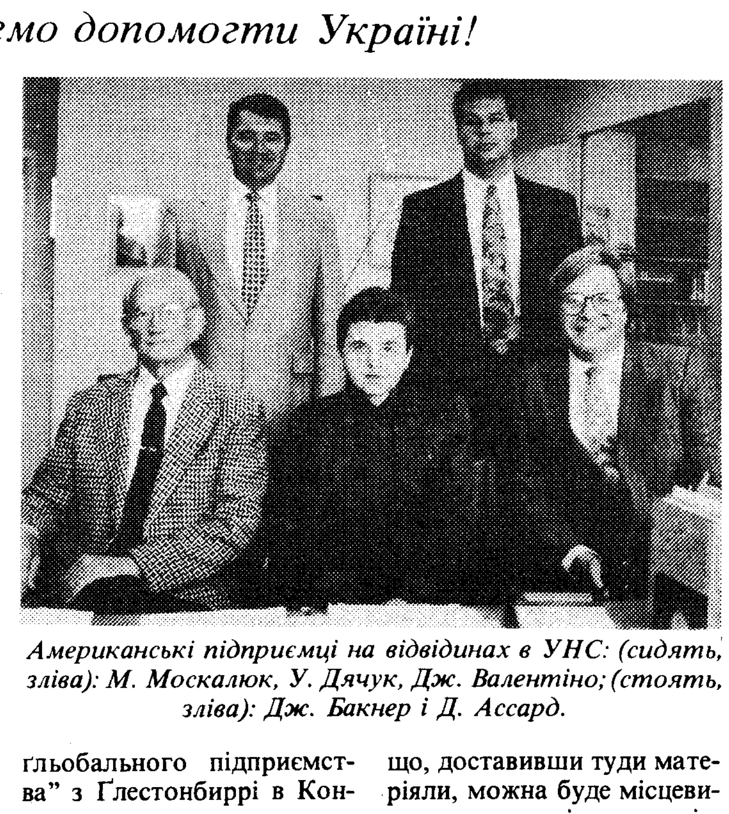
У справах Загальних зборів можна звертатися на адресу Шкільної Ради: Educational Council UCCR, P.O. Box 391, Cooper Sta., New York, N. Y. 10276-0391.

ВИЙШЛА КНИЖКА І. ПАРКУЛАБА

Денвер, Кольо. — З В-ва „Укрпрес" (д-р Іван Овечко) щойно вийшла 192-сторінкова книжка Івана Паркулаба п. н. „До світла і правди". Це спогади автора і переживання з його рідного села Ганусівка в Західній Україні, а потім в Аргентині й Америці. Об'явлення, видіння та роздуми на релігійні теми. У книжці 27 розділів про різні події в житті автора. Книжку видано власним накладом автора в твердій обкладинці з золотим відтиском. Ціна книжки — 15 дол. Замовлення слід слати на таку адресу: Mr. Ivan Parkulab, 3425 Decatur St., Denver, Colo. 80211.

Хочемо допомогти Україні!

Джержі Сити, Н.Дж. (О. Кузьмович). — У цей цікавий час, в якому щоденно появляються нові люди і з новими ідеями, ми приймаємо вже зовсім як самозрозуміле, що до Українського Народного Союзу і до редакції „Свободи" приходить група молодих амбітних американських підприємців, які, як нам вияснюють, хочуть „благословенства" УНС, а з тим і української громади в ЗСА на свої довгореченцеві пляни економічних зв'язків з Україною.

Американські підприємці на відвідинах в УНС: (сидять, зліва): М. Москалюк, У. Дячук, Дж. Валентіно; (стоять, зліва): Дж. Бакнер і Д. Ассард.

Вони, як це тут у звичаї, ділові та енергійні, а передусім фахові у своїх ділянках, знають чого хочуть та як це зробити.

До речі, після наших запитів, що саме у них на думці та як до того дійшли, вони по черзі вияснюють як і чому вони зацікавились можливостями в Україні.

І знову, характеристично для американських бизнесменів, все пішло шляхом знайомств одних з другими бо ці два роди підприємств, що їх наші гості заступають, такі далекі від себе, як вода і вогонь.

Перший розповідає нам про своє зацікавлення бизнесами в Україні Ден Ассард, представник „Міжґльобального підприємства" з Ґлестонбиррі в Коннектикат, вже перед трьома роками рішив перекинутися на міжнародний бизнес. Його приятель, що працює у м'ясній індустрії, піддав йому думку зацікавитися можливостями в Україні, бо сам він вже їздив в Україну та нав'язав там стосунки.

Д. Ассард отже поїхав в 1991 році в Україну і йому вдалося відразу піднайти відповідальний об'єкт для індустріяльної виміни. Він договорився із директором фабрики убрання у Вінниці, що, доставивши туди матеріяли, можна буде місцевими машинами і руками місцевих робітників розпочати виріб лещатарського одягу, який відтак може іти на американський ринок.

Вдруге Д. Ассад відвідав Україну у лютому цього року та залишив у Вінниці вже готову письмову пропозицію на працю цієї фабрики для американського підприємства. На доказ наш гість передає нам цілу книжку переписки та взаєм-

(Закінчення на стор. 3)

ЗСА ДОМАГАТИМУТЬСЯ ВІД РОСІЇ ЗМЕНШЕННЯ СТРАТЕГІЧНИХ РАКЕТ

Вашінгтон. — В останніх кількох місяцях ведуться інтенсивні дипломатичні переговори між представниками Державного департаменту ЗСА і міністерством закордонних справ Російської федерації у справі зменшення Росією стратегічних далекобіжних ракет з кількома головками і взагалі про зменшення атомового арсеналу обидвох країн.

Переговори розпочались дещо припізнено і Уряд президента Джорджа Буша не використав належно ситуації, яка витворилась на території колишнього Совєтського Союзу, щоб добитись радикального зменшення атомової зброї. Арсенал російської атомової зброї значно перевищує американський і тепер, коли політичні спостерігачі і аналітики піднесли цю справу на повну ширину, секретар Державного департаменту ЗСА Джеймс Бейкер почав ініціювати розмови між ним і російським міністром закордонних справ Андреєм В. Козирєвим.

Козирєв, як інформують засоби масової інформації, прибуде незабаром до Вашінгтону спеціяльно для продовження згаданих переговорів. Він (Козирєв) дав до зрозуміння, що Російська федерація є готова зменшити на 8,500 атомових боєголовок свою стратегічну зброю, до приблизно 4,700 одиниць, як це пропонували вашінгтонські урядові чинники.

Дж. Бейкер в розмові з кореспондентами заявив, що ЗСА домагатимуться також зменшення найгрізніших російських ракет типу СС—18, про які російські військові кола взагалі дотепер не хотіли говорити і зберігали їх „як ока в голові". Досі ЗСА застосовували обережну тактику, особливо в переговорах з колишнім совєтським урядом і не хотіли ризикувати цілковитим зірванням договору. Щойно тепер, коли тоталітарний уряд в Росії замінили нібито демократи, але не менші мілітаристи від попередніх, ЗСА відважилися піднести справу стратегічних міжконтинентальних ракет СС—18.

Американські військові чинники і Пентагон ставлять питання так: якщо ми маємо зменшувати нашу бойову силу, включно з атомовими ракетами, то тим більше ми повинні домагатися зменшення цієї зброї від Росії.

Переговори Бейкера з Козирєвим відбудуться напередодні приїзду до ЗСА президента Російської федерації Бориса Єльцина і, у випадку домовлености, обидва президенти — Б. Єльцин і Дж. Буш, можуть підписати новий договір про атомове роззброєння, очевидно, з передумовою, якщо Росія погодиться на контрольоване знищення атомових ракет. Така домовленість створить сприятливу атмосферу для збільшення допомоги і гарантованих кредитів, і навпаки, непогодженість може довести до нових комплікацій, на які росіяни ледве чи можуть собі позволити в теперішній ситуації.

В АМЕРИЦІ

З'ЄДНАНІ СТЕЙТИ Америки мають намір запропонувати Росії переглянути статті совєтсько-американського договору 1972 року про обмеження систем протиракетної оборони. Як пише газета „Ню Йорк Таймс", ця справа, можливо, буде розглянута під час візити у Вашінгтон президента Росії Бориса Єльцина. Ініціятором цієї пропозиції виступає організація за здійснення стратегічної оборонної ініціятиви. Совєтсько-американський договір 1972 року дозволяє кожній стороні мати не більше 100 протиракет в одному районі і забороняє протиракетні системи „для оборони територій" всієї країни. Піднімаючи справу про перегляд цієї угоди, Пентагон має намір узаконити розміщення 100 протиракет у кількох районах, а також анулювати статтю про заборону створювати протиракетну оборону по всій території країни.

ЯКЩО Б ВИБОРИ ВІДБУЛИСЯ нині, тексаський більйонер Росс Перо здобув би перемогу у Флориді. Опитування, проведене газетою „Маямі Геральд", показало, що Р. Перо підтримують 34 відсотки зареєстрованих виборців стейту, президента Джорджа Буша — 31 відс., а кандидата Демократичної партії Билла Клінтона — 22 відс. Агентство АП нагадує, що Флорида дає 21 голос в колегії виборців. Недавні опитування показують, що Р. Перо веде перед у Каліфорнії (54 голоси виборців), Тексасі (29), і Огайо (23). Чотири стейти дають в сумі 127 голосів виборців, тобто майже половину з 270 голосів, потрібних кандидатові, щоб одержати перемогу в листопадових виборах. Недавно були опубліковані результати двох загальнокраєвих опитувань. За підсумками одного, який проводили редакція газети „Вашінгтон Пост" і телевізійна компанія Ей-Бі-Сі, Р. Перо випереджає Буша і Клінтона; за результатами другого, проведеного телевізійною компанією Сі-Бі-Ес, Перо займає третє місце, програючи Бушеві і Клінтонові.

ТРИ ТЕЛЕВІЗІЙНІ мережі відмовилися передавати пресову конференцію Джорджа Буша. „Ми не здивовані їх відмовою передавати пресову конференцію Президента, — сказав пресовий секретар Білого Дому Марлин Фицвотер. — Вони не передавали їх останні два роки". Пресову конференцію Дж. Буша, яка відбулася у четвер, 4-го червня, передавала лише компанія кабельної телевізії Сі-Ен-Ен. Три загальнокраєві телевізійні мережі — Сі-Бі-Ес, Ен-Бі-Сі і Ей-Бі-Сі — лише раз за три роки президентства Буша вели пряму трансляцію з пресової конференції. Деякі політичні коментатори вважають, що сам президент Буш частково винен, що його пресові конференції не привертають увагу трьох найбільших телевізійних компаній. Роналд Реген надавав великого значення пресовим конференціям і проводив їх переважно увечорі, ніби виносячи за буденні рамки. Для Буша пресові конференції стали чимось звичайним. Тепер вони відбуваються в денні години праці без попереднього повідомлення, коли більшість американців працює або вчиться. Тому три головні телевізійні мережі, які існують виключно завдяки рекламі, не можуть позволити собі переривати регулярні програми заради президентських пресових конференцій, зокрема політичного характеру.

АПЕЛЯЦІЙНИЙ СУД В ОГАЙО ВІДКРИЄ СПРАВУ І. ДЕМ'ЯНЮКА

Вашінгтон. — Дейвид Джанстон, кореспондент газети „Ню Йорк Таймс", інформує у числі з 6-го червня, що федеральний апеляційний суд в стейті Огайо наказав переглянути справу Івана Дем'янюка, тобто відібрання йому американського громадянства і видачі його на суд до Ізраїля на підставі закиду, що він був сторожем в гітлерівському концтаборі Треблинка в Польщі і допомагав нацистам у винищуванні жидів.

Все це, як тепер виглядає і як говорять новознайдені в архівах колишнього совєтського КГБ документи була зафабрикована неправда. Головним сторожем, обслугувачем газової камери і жорстокою людиною, яку в'язні називали „Іваном Грозним", була людина на прізвище Іван Марченко, значно міцнішої і вищої фізичної будови і не подібна до І. Дем'янюка. До цього признається вже тепер навіть головний ізраїльський прокуратор Міхаель Шакед, який на останньому переслуханні признався, що прокуратура починає дещо сумніватися чи засуджено на смерть дійсно „І. Грозного". У своїх ревеляціях він договорився до того, що могло, мовляв, бути „два Івани Грозних".

Суд в Сінсінаті, три федеральні судді, заявляє тепер, що відібрання громадянства і видача І. Дем'янюка в руки ізраїльського правосуддя в 1986 році, „могли бути помилковим, бо ціла справа базувалась на фальшивих інформаціях".

Кореспондент переповідає цілу справу засуду, а зокрема шукання обороною за новими документами невинности після розпаду Совєтського Союзу, які увінчалися успіхом. Суд зарядив Департаментові юстиції, який заініціював справу передачі І. Дем'янюка, представити судові до 15-го липня усю документацію для поновної перевірки. Суд звернувся також до адвоката Йорама Шефтеля, щоб він передав судові копію своїх доказів невинности. Справа передачі І. Дем'янюка набрала широкого розголосу, а адвокат Мартін Менделсон, який в імені прокуратури і ОСІ приготовляв обвинувачувальні матеріяли заявив кореспондентам, що він „дуже здивований таким рішенням суду".

ФІЛЬМ ПРО УКРАЇНУ У ФІЛЯДЕЛЬФІЇ

Філядельфія. — Тут у неділю, 14-го червня, о год. 3-ій по полудні в Українському Освітньо-Культурному Центрі буде висвітлений новий англомовний фільм „Україна — третій шлях до незалежности" (автор та продюсер — Люба Дмитрик). Додаткові інформації можна отримати, телефонуючи на число (215) 663-1166.

У СВІТІ

УКРАЇНА, З'ЄДНАНІ СТЕЙТИ, Канада і Швеція парафували угоду про створення в Києві науково-технологічного центру, метою якого є поглиблення конверсії та сприяння переходові до діяльности в мирних ділянках вчених і інженерів, що брали участь у виготовленні ядерної, біологічної, хемічної зброї та балістичних ракет.

„ЦЯ КРАЇНА МОЖЕ існувати тільки в екстремних ситуаціях: від диктатури до анархії і знову до диктатури. Ніхто не може сказати, хто прийде після Єльцина. Проте в одному я певний: це буде диктатор". Так закінчив своє інтерв'ю німецькому журналові „Штерн" Леонід Шебаршин, колишній начальник Головного управління КҐБ, відповідаючи на запитання щодо майбутнього Росії.

В ЧЕТВЕР, 4-ГО ЧЕРВНЯ, ізраїльські бойові гелікоптери самонавідними ракетами зруйнували будинок, в якому містилася головна квартира лідера Народного фронту визволення Палестини Ахмеда Жибріла. Командуючий північним угрупуванням ізраїльських військ генерал Іцак Мордехай заявив журналістам, що Ізраїль продовжить „карні акції" проти Гезболи й інших терористичних формувань, доки вони не припинять нападів на ізраїльтян.

В СЕРЕДУ, 3-ГО ЧЕРВНЯ, понад дві тисячі албанців намагалися захопити декілька кораблів в порті Влора і відпливти на них до Італії. У висліді тригодинної сутички поліція змусила напасників відступити. Газети повідомляють, що вздовж узбережжя країни численні групи втікачів, переважно молодих, будують плоти для втечі. Їх жене за кордон недовір'я до обіцянок нового уряду забезпечити поліпшення економічної ситуації в Албанії.

В НІМЕЧЧИНІ ОПРИЛЮДНЕНО висліди опитування громадської думки, згідно з якими 82 відсотки населення країни висловилося проти запровадження єдиної европейської валюти. Газета „Франкфуртер Альгемайне" передбачає, що німці, вслід за данцями, зроблять все можливе, щоб відкинути Маастріхську угоду, за умовами якої Західня Европа повинна політично і економічно об'єднатися.

В ТАЛЛІНІ ПЕРЕРВАНО переговори між делегаціями Естонії і Росії щодо воєнних, прикордонних, економічних і соціяльних проблем. Найбільше розходження точок зору стосується термінів виведення з Естонії колишніх совєтських військ. У спеціяльній заяві естонського міністра закордонних справ підкреслюється сподівання, що міжнародна спільнота, особливо скандинавські країни, із зрозумінням поставляться до становища Естонії і підтримають її вимогу прискорити виведення окупаційних військ.

ВИСТУПАЮЧИ В КРЕМЛІВСЬКОМУ Палаці з'їздів на засіданні торговельно-економічної ради, заступник державного секретаря ЗСА Лоренс Іґлберґер застеріг, що американські бізнесмени найближчим часом можуть втратити бажання вкладати гроші в Росії. Іґлберґер сказав, що практично всі американські бізнесмени в Москві заявляють, що їх спроби сприяти економічному піднесенню Росії „зводяться нанівець" бюрократичними перепонами і податковими методами, котрі панують „на всіх урядових рівнях".

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.

Svoboda: (201) 434-0237 UNA: (201) 451-2200

Бюро УНС у Вашінґтоні: (202) 347-UNAW; (202) 347-8631 (факс.)

Postmaster: Send address changes to:

"Svoboda", 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel.: (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00
Для членів УНСоюзу $15.00 річно. За кожну зміну адреси — $1.00
Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

Статті і дописи підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Незгода в Західній Европі

Коли національні рухи у Совєтському Союзі довели до розвалу імперії та усамостійнення всіх 15-ти колишніх членських країн СССР, то в Західній Европі настав гін до щораз більшого об'єднання. У грудні минулого року на конференції лідерів 12-ти членських держав Европейської економічної спільноти в принципі прийнято постанову, щоб змагати до політичної й економічної єдности, так, щоб втратили свою важність окремі державні пашпорти, щоб громадяни 12-ти европейських країн, членів цієї Спільноти, могли свобідно порушатися по всій їхній території, щоб було одне залізничне управління, одна лише для всієї Західньої Европи — спільна валюта і щоб всі члени цієї Економічно-европейської спільноти вели одну закордонну політику. Воно на перший погляд, виглядає приманливо, але при ближчому розгляненні подобає на утопію. Найдалі у цьому напрямку пішли Німеччина і Франція, які схвалили вже — хоч теж тільки „у принципі" — творення „европейської армії", стрижнем якої була би французько-німецька армія. Коли пригадати, що у другій половині минулого сторіччя і першій половині цього сторіччя відбулися три неспровоковані Францією збройні наїзди Німеччини, з яких кожний був страшним ударом по національній гордості французів, бо німецькі війська маршували бульварами Парижу, — коли пригадати, що під час війни у 1870—72 роках та у Першій і Другій світових війнах Франція зазнала величезних людських і матеріяльних втрат, то просто не хочеться вірити, що президент Франції Франсуа Міттеран і німецький канцлер Гельмут Коль могли зайти у своїй співпраці аж до плянування спільної армії!

Очевидно, ті сміливі пляни створити „одну Европу" породжували у самій Спільноті поважні сумніви й застереження. (До речі: Міхаїл Ґорбачов деклямував про „одну Европу від Атлантику по Урал", але з неподільним Совєтським Союзом!) Найбільше застереглася Великобританія, уряд і парлямент якої рішуче відкинув ідею однієї „европейської" валюти. Кілька днів тому член Европейської економічної спільноти Данія відкинула у всенародному референдумі взагалі цілий плян „єдности". „Ню Йорк Таймс" з дати 3-го червня ц. р. пояснює таке опозиційне становище данців, що вони бояться, що сильні сусіди „проковтнуть їх у такій „єдності" — треба здогадуватися, що йдеться в першу чергу про Німеччину з її теперішнім 90-мільйоновим населенням і могутнім промислом, та про Францію. Рішення Данії було для керівних чинників Франції й Німеччини та головної квартири цієї Спільноти, дуже прикрою несподіванкою. Данії не можна „не бачити", тим паче, що вона, разом із Швецією і Норвегією, належить до тісного бльоку трьох скандинавських країн. Зате скріпилося становище опозиційної Англії і навіть Америки.

Америка офіційно не втручалася до внутрішніх справ Західньої Европи й визнавала і співпрацювала з Спільнотою. Але американський політичний та економічний світ здають собі справу, що „одна Західня Европа" політично й економічно „усамостійнюється" й унезалежнюється від Америки. Зокрема — Америка була і є проти „европейської армії", вбачаючи в ній наче суперника до Північно-Атлантійського бльоку (НАТО) (Відомо, що за традицією головним командантом зінтеґрованих збройних сил НАТО є американський генерал, — на території Німеччини все ще стаціоноване — хоч у значно меншому числі — американське військо у Брюсселі, де є його головна квартира. Отож Америка все ще зберігає у Західній Европі свою „присутність", дармащо її політика на тому терені була жалюгідна, з препоганими наслідками (супроти Хорватії і Словенії, що підбадьорило сербських мілітаристів).

Україна за всю свою історію належала до Заходу. Вона має західню культуру, українська наука, література, музика й образотворче малярство тяготить до Заходу. В українській політичній літературі існує тільки єдина брошура Василя Панейка „З'єднані Держави Східньої Европи", в якій автор, видатний політик-публіцист, намагається переконати, що інтерес України на Сході, а не на Заході. Він був і є ізольований. Тому нам цікаво стежити за політичною думкою західніх народів, зокрема й особливо в Західній Европі.

М. Мельник

ЯКОЮ БУДЕ КОНСТИТУЦІЯ УКРАЇНИ

I

У дійсності, конституція — це колекція основних принципів, на основі яких є побудована і функціонує політична структура демократичної держави та які окреслюють основні права і обов'язки громадян. Конституція є ґарантом цієї структури і тих прав тільки в тих країнах, де уряди мусять її дотримуватись і не можуть її довільно змінити, цебто в правдивих демократичних державах.

У зв'язку з підготовою нової конституції в Україні, нас найбільше цікавлять ті частини конституції, які займаються політичною структурою країни, податками і бюджетом, дві основні проблеми тут — це розподіл компетенцій між законодавчим тілом, головою держави, урядом і конституційним судом, та повновласті законодавчої палати чи палат та уряду в ділянці податків і бюджету.

Остання версія конституції УССР була введена в квітні 1978 року. Провідний принцип цієї конституції можна знайти в шостій статті першої глави: „Керівною, спрямовуючою силою радянського (а не „українського"-ММ) суспільства, ядром його політичної системи, державних і громадських організацій є Комуністична партія Радянського Союзу.(...) Озброєна марксистсько-ленінським ученням, Комуністична партія визначає генеральну перспективу розвитку суспільства, лінію внутрішньої і зовнішньої політики СРСР (а не „УРСР"—ММ), керує великою творчою діяльністю радянського народу, надає планомірно, науково обґрунтованого характеру його боротьбі за перемогу комунізму". Це значить, що ґарантом політичного устрою в УССР була не конституція, а партія і то не партія України, а керована росіянами партія СССР.

Конституцію УССР приймали чи перевіряли зараз після прийняття чи ревізії конституції СССР. У ніякій важливій ділянці вона не могла відрізнятись від конституції СССР. Уряду президента не було. Його формальну ролю відогравав голова Верховної Ради, а дійсним „президентом" був перший секретар КПУ. Верховну Раду скликувано, в основному, два рази в рік. Про якусь рівновагу сил між урядом, Верховною Радою та найвищим судом, очевидно, не було мови. Іншими словами, конституція УССР — це був звичайний огляд адміністративних інституцій та їх співвідношення в УССР з додатком дешевих пропаґандивних гасел і формул.

Тут варто завважити одну важливу річ. Незважаючи на колоніяльний статус УССР, завдяки національній революції 18-их років як теж і діяльности різних підпільних, повстанських та військових формацій, росіяни формальної державної структури — разом з назвою, парляментом, міністрами та границями — не поважились знести. І це все українцям сильно придалось, коли імперія розлетілась. На щастя, імперія трісла поки ще росіяни мали нагоду зробити і з тими формальними атрибутами державности те, що вони зробили з гетьманською державою.

У 1988 році Ґорбачов почав підготовляти більш демократичні вибори та зробив основні зміни в парляментарній репрезентації СССР, встановляючи з'їзд Народних Депутатів СССР. Одним з основних завдань з'їзду було вибрати з-поміж своїх членів Верховну Раду СССР, що складалася з двох палат: Ради союзу і Ради національностей. З'їзд теж вибирав голову Верховної Ради, затверджував голову Ради міністрів і вибирав Комітет конституційного нагляду СССР. Ролю голови держави відогравав голова Верховної Ради, та згодом встановлено формально позицію президента СССР.

Ці всі зміни зроблено у формі доповнень до конституції СССР. Автори змін з Ґорбачовим на чолі напевно думали на довшу мету вперед. Хоч вони були переконані, що у виборах Комуністична партія здобуде подавляючу більшість голосів, то все таки тепер уже не можна було розраховувати на стовідсоткову льояльність депутатів. І тому розподіл компетенцій між радами і урядом і навіть новоствореним Комітетом Конституційного нагляду не був уже звичайною формальною вивіскою, яка прикривала б правдиву ролю Комуністичної партії.

В тому часі Україна була далі звичайною „союзною" республікою і робила те, що їй казав робити союзний уряд, та вже тоді почало віяти „демократичним" вітром.

Закінчення буде.

Лист від українців з Юґославії до Верховної Ради України

„Вельмишановні!

Звертаються до вас діти юґославських українців, що за Божою ласкою зараз живуть за кордоном. Пишемо до Вас із довір'ям і благанням: рятуйте наших батьків, братів, сестер, знайомих і незнайомих наших!

Ми знаємо, що в цій „дурній" (просимо вибачити за це слово) війні на просторах колишньої Юґославії не страждають тільки українці-русини, але ми хочемо сказати Вам про страждання наших людей, бо мало хто пише і говорить в інформативному механізмі, а якраз ця громада, крім хорватів, мадярів та інших, на ударі нелюдського, неморального знущання над людиною. Якщо пам'ятаєте страхіття, що ділялися за влади Сталіна на Україні, то краще зрозумієте, що зараз діється в окупованому Вуковарі, Петровцях, Міклошевцях, в Боснії і зокрема у Воєводині. Щодо Вуковару та інших місцевостей на території Хорватії, ось висилаємо статтю Союзу Русинів і Українців Хорватії, але це тільки маленький кусник того тягару, що упав на плечі наших людей. Початком місяця березня, з Петровців юґославське військо виселило приблизно 40 сімей українців-русинів. Перед виїздом люди мали написати список свого майна, щоб 'коли повернуться назад могли його дістати', взяти гроші і їхати не знати куди. По дорозі сербські добровільники забрали у них гроші і все вартісне, що мали при собі і таких голоруких вислали до Загребу. А під кінець місяця квітня у Буковарі зробили таке: покликали людей (українців-русинів) до будинку Міської ради на „розмову". Люди поприходили з довір'ям, що це справді буде тільки розмова. Але де там! На місці чекали вже готові автобуси: посадили людей і вивезли геть.

І одна і друга історія мають однаковий кінець: українці-русини „добровільно" покинули свої хати, поля, все інше майно і пішли в Хорватію бути „щасливими" біженцями, що мов жебраки чекатимуть на кусник хліба і ліжко у великому спортивному залі, щоб не вмерти з голоду і не спати під чистим небом. А в їхніх хатах, що кров'ю будували, тепер спокійно собі живуть серби.

Щодо Боснії і Воєводини, тут не краще ставляться. Наші чоловіки примушені боротися в перших лініях фронту (за кого, за що — не важне) і не раз буває, що брат на брата йде з рушницею в руках, бо українці-русини живуть в трьох республіках колишньої Юґославії. Немало наших хлопців клало своє життя. А ми знову питаємо: за кого, за що?

Недавно слухаємо в радіо: 'Сербська влада не грозить виселенням тільки хорватам і мадярам, але і русинам з Руського Керестуру...'. З цього ми зрозуміли, що переселяти будуть не тільки русинів з Руського Керестуру, але з усієї Воєводини, всіх українців-русинів. А це маса народу! Якщо і дійде до цього переселення (а ми знаємо, що чорт свого діла не покидає недокінченого), то що станеться з цим народом? Хорватів прийме Хорватія, мадярів — Мадярщина, а куди подінуться українці й русини? І перш за все — чому треба дозволити, щоб це справді сталося, щоб наші батьки покидали свої доми, де вони народилися і нас породили? За що мають покидати край, який вже вважали своїм рідним, і йти у світ, не знати куди, шукати притулку, не знати де?

Ми не пишемо все, що ми знаємо про події в колишній Юґославії, бо віримо, що і те, що написали вистачає, щоб зрозуміти який важкий тягар впав на плечі того нещасного українсько-русинського народу, а нема кому захистити його, хоч слово сказати.

Не будемо Вам пропонувати яким способом, тільки з глибини наших маленьких душ просимо: допоможіть нашим людям, дайте їм знати, що вони не самі, що вже є своя країна, а в цій країні хтось дбає про них.

Маємо надію і віруємо, що цей лист не пропаде без сліду, та що вислухаєте нашу просьбу!

Кланяємось і бажаємо успіхів і щастя!"

Цього листа підписали 32 особи, які перебувають тепер в Римі.

Надія Ляхович

Степан Яворський,
Анатолій Нікула

КАНАДА ДОПОМАГАЄ УКРАЇНІ

В Україні складається враження, що Канада запізнюється з наладнанням торговельних, фінансових та науково-технічних контактів з Україною. Принаймні про це наголошують у своїх публічних виступах представники Уряду України, члени парляментських делеґацій і діячі різних політичних і громадських організацій, що відвідали Канаду за останній час.

Українська громада в Канаді з свого боку теж переконана, що донедавна вища біорократія не тільки в міністерстві закордонних справ і міжнародної торгівлі, але також в апараті прем'єр-міністра Канади і в інших міністерствах ставились до проблем України з великою резервою і застереженнями. Лише демократичні зміни після референдуму і розважна політика українського Уряду вплинули на більш позитивний підхід до українських справ.

Водночас, як підкреслив у своєму виступі на щорічному форумі „Канада—Україна" голова европейського департаменту міністерства закордонних справ і міжнародної торгівлі Канади Дейвід Райт, серед широкого загалу в Україні, з огляду на недостатню інформованість, відчутно брак розуміння практичного внеску в розвиток української економіки і державного господарювання з боку уряду Канади.

Ми попросили Пола Фрейзера, екзекутивного директора Відділу спеціяльного призначення для допомоги країнам Центральної і Східньої Европи, пояснити становище Канади та подати детальнішу інформацію про програми співробітництва між Канадою і Україною. Цей відділ спеціяльного призначення був створений з ініціятиви міністерства закордонних справ і міжнародної торгівлі Канади для вивчення ситуації і надання реальної допомоги країнам, що позбулися тоталітарних режимів у Східній і Центральній Европі. До речі, першим екзекутивним директором цього відділу був Нестор Ґайовський, нинішній уповноважений у справах уряду Канади в Україні. П. Фрейзер був назначений на цю посаду після номінації Н. Ґайовського на пост генерального консула в Києві.

Співробітники відділу, який очолює П. Фрейзер, працюють над розробленням конкретних програм допомоги державам нової демократії і взаємовигідного співробітництва, зважаючи на їхні потреби і економічний потенціял. Скажімо, програма для України включає такі напрями: сільське господарство, розвиток кредитових установ, демократичний розвиток і права людини, охорона здоров'я, гуманітарна допомога, навчання англійської мови в Україні, менаджмент і консультація, торгівля і інвестиції, підтримка реґіональних ініціятив.

П. Фрейзер наводить цифри: зі загального трирічного бюджету його відділу в сумі 25 міл. дол., лише за минулий рік (від 1-го квітня 1991 року по 31-ше березня 1992 року) допомога Україні становила 6.3 міл. дол. Він роз'яснює, що ця сума є лише доповненням федерального уряду Канади до проєктів, які є організовані і фінансовані окремими канадськими організаціями.

Для прикладу, добре, на думку канадських урядовців, працює програма вишколу фермерів з України, організована Ґрент-Мек'юван коледжом в Альберті. Програма передбачує здобуття практичного досвіду в організації фармерського господарства, набуття навичок ринкових досліджень, практичного діловодства і техніки ведення господарства відповідно до місцевих екологічних і ринкових умов. Проєкт розрахований на 15 місяців. Федеральний уряд виділив для цього проєкту 690,000 дол.

Цього ж року в Канаді проходило навчання, за спеціяльною програмою, групи українських ветеринарів і зоотехніків, які, разом з канадськими інструкторами в Україні, додатково підготують 270 спеціялістів з молочно-товарного виробництва і 144 ветеринарів.

Метою підприємців в Канаді є створити в Україні повністю інтеґрований, житєздатний сільськогосподарський консорціюм, що об'єднуватиме малі сільськогосподарські підприємства.

Важливим, на думку керівників Відділу спеціяльного призначення є проєкт охорони здоров'я, що тісно пов'язаний з програмою медичного забезпечення для чорнобильських дітей. Університет Альберти в Едмонтоні організував спеціяльні курси підготови для українських лікарів з київської дитячої лікарні число 1, яка, за переконанням фахівців з Канади, могла б стати моделем педіятричної лікарні високого рівня. Програма включає підготову головних спеціялістів з дитячих хворіб і групи лябораторних експертів. На цей проєкт виасиґновано 760,000 дол.

Федерація Українських Канадських Підприємців і Професіоналістів зорганізувала проєкт допомоги Урядові України для підго-

(Закінчення на стор. 3)

НАСЕЛЕННЯ ДАНІЇ проголосувало проти участи своєї країни в Европейському союзі — новому міждержавному утворенні, яке має об'єднати Західню Европу. Несподіваний вислід референдуму в Данії може поважно ускладнити подальше просування західньоевропейських країн у бік політичного і економічного об'єднання і підірвати становище тих лідерів, що відстоюють цю ідею, зокрема канцлера Німеччини Гельмута Коля. Спостерігачі відзначають, що відмова датчан викликана побоюванням втратити суверенітет і національний зміст на тлі могутніших сусідів.

Андрій Качор

„СОКІЛ-БАТЬКО" У ЛЬВОВІ

(Присвячую пам'яті інж. М. Хронов'ята, останнього голови цього Т-ва)

I

У червні м. р. відвідав я, разом з моєю донькою Софійкою, Україну. Довше були у Львові. Відвідуючи різні історичні пам'ятки нашого дорогого Львова, зайшли ми і на вулицю Руську ч. 20, колишній будинок Т-ва „Дністер", щоб поглянути на приміщення, де до 1939 року мав своє бюро і гарно улаштовану руханкову залю „Сокіл-Батько".

Заля ця збереглася досьогодні. Але про існування та працю товариства „Сокіл-Батько" у Львові ніхто з присутніх руховиків, ані мешканців дому, не міг нам щось сказати. На наше питання, була відповідь: „Нам утяли історію, що ділялося між двома світовими війнами і ми нічого, або майже нічого, про цей період праці в Західній Україні не знаємо". Рівночасно було прохання: пишіть про це і друкуйте та нам присилайте, щоб ми знали і цю „діру" в нашій історії якось „залатали".

І це стало притокою до написання цієї статті про товариство „Сокіл-Батько" у Львові, членом якого і я був і дещо про нього знаю, а зокрема хочу подати коротку інформацію про останні загальні збори цього товариства, які відбулися в неділю, 5-го березня 1939 року, 53 роки тому, на яких подано останній звіт з діяльности, що варто відмітити для історії.

* * *

Наперед пригадаймо собі і нашій молоді, тут і в Україні, головні етапи праці цього славного, в той час майже революційного, українського руханкового товариства „Сокіл-Батько" у Львові, яке було предтечею і підґрунтям для відновлення в 1914 році перших зародків нової української збройної сили, славного Леґіону Українських Січових Стрільців.

Початки зорганізованого фізичного виховання в Галичині сягають кінця XIX сторіччя, коли за прикладом сокільського руху в Чехії (перший „Сокіл", зорганізований у 1862 році в Празі), з ініціятиви інж. Василя Нагірного та Володимира Лаврівського, засновано пожежно-руханкове Т-во „Сокіл" у Львові. Основуючі загальні збори „Сокола", а пізніше з назвою „Сокола-Батька", відбулися 2-го лютого 1894 року. Першим головою товариства став інж. В. Нагірний. Це товариство вперше впровадило на український ґрунт до міст руханку і спорт, а згодом воно знайшло шлях до наших сіл у формі руханково-пожежних товариств. Головним завданням Соколів було змобілізувати і зактивізувати українську молодь до громадської праці, а засобом до того були спільні руханкові вправи, спільні прогульки, сокільські пописи, а пізніше і спортові заняття, як плавання, веслування, фехтування, їзда на коні і на ровері, а далі різні спортові гри, включно з копаним м'ячем.

Сама назва „Сокіл" була притягаюча, бо сокіл — це шляхетний птах, з бистрим зором і могутніми крилами, неперевершеною швидкістю лету, а в геральдиці виступає як символ сміливости, шляхетности та символ свободи і змагу.

Головним гаслом соколів було: „У здоровому тілі, здорова душа". Соколи мали свій декалог, який говорив, що члени „Сокола" мають бути свідомими і здисциплінованими громадянами української нації, мають плекати культ національної єдности. Клич: „Всі за одного, один за всіх"!, слухати своєї старшини, дбати про народну честь і гідність та не словами, а ділами здобувати кращу долю свому народові. Вони голосили: „Все вперед"!, Всі враз"!, Не плачем, а мечем", „Не лебедіти, а працювати"!. Всі ці кличі актуальні, і то дуже, досьогодні.

Найбільшого розвитку і сили „Сокіл-Батько" виявив за головства проф. Івана Боберського, в роках 1908—1914. У 1914 році було 974 сокільських товариств по всіх містах і багатьох селах Західньої України, маючи коло 40,000 членів, а показ своєї сили Соколи показали на величавому Сокільському Здвизі у 1914 році у Львові.

За прикладом сокільських організацій, від 1900 року почали виникати ще й „Січі", які в 1912 році об'єдналися в Український Січовий Союз (ініціятива д-ра К. Трильовського). Далі народжується організація молоді „Пласт" у 1911 році, з ініціятиви проф. О. Тисовського, а вкінці на базі „Соколів", „Січей" і „Пласту" твориться славний Леґінь Українських Січових Стрільців.

* * *

Після Першої світової війни „Сокіл-Батько" відновив свою діяльність у 1922 році. Головою став Микола Заяківський, відомий громадський і економічний діяч, організатор львівського міщанства і головний директор „Народної Торгівлі" у Львові. Він був головою до 1933 року. За польської окупації сокільська організація дійшла до найкращого розквіту в 1928 році, маючи тоді 421 гнізд (окремих товариств на території західньої України — прим. А. К.), які об'єднували 34,412 членів, в тому 24,247 чоловіків, 8,334 жінки і 1,851 молодечого доросту (дані за „Сокільськими Вістями" ч. 4.1928)

У 1928 році приїхав з Канади на відвідини Соколів проф. І. Боберський, якого особливо тепло привітала Старшина „Сокола-Батька", до якої тоді входили: Микола Заячківський — голова, Ілярій Чапельський і Евстахій Стебельський — заступники голови, Мирон Федусевич, Ірина Лежогубська, Микола Левицький, Степан Лотоцький, Володимир Говикович, Ярослав Сахно, Любомир Огоновський, Тарас Франко, Михайло Галібей, Омелян Верхола, Богдан Макарушка і Дмитро Квасниця — члени Старшини. Заступниками були С. Лаврів, Д. Хом'як, С. Трусевич і Софія Федак.

Провідниками вправ були: Степан Коцюба, Тимотей Білостоцький, Оксана Суховерська і Павло Зимак. С. Гайдучок, М. Тріль, І. Мриц, Я. і Е. Благітки. До близьких співробітників належали ще Е. Жарський, А. Палій, Д. Навроцька, Д. Сіяк й ін.

Закінчення буде.

Канада...

(Закінчення зі стор. 2)

тови адміністраторів та стажування їх в урядових департаментах Канади. В той сам час шість канадських консультантів будуть дорадниками в Уряді України в таких галузях як вищі фінансові структури, конверсія оборонних підприємств, сільське господарство, охорона здоров'я та правові реформи. На цей проєкт виділено з федеральних фондів 772,000 дол.

Серед важливіших індустріяльних проєктів варто згадати про співробітництво між міжнародною корпорацією Дрессер Ранд Канада з ужгородським колективом компресорної станції ґазопроводу. Компанія Вінквіп індастріял продактс і Дніпропетровський сталеварний завод співпрацюють у ділянці підвищення якости залізничних осей з метою їхнього експорту, а компанія Мінакер ентерпрайзес розробляє проєкт створення спільного підприємства з Інститутом Елекрозварювання ім. Патона у машинобудівельній галузі.

Програма допомоги Україні справді дуже широка і різностороння. Немає можливости описати всього з чим нас познайомили. П. Фрейзер і його колеґи вірять, що інтенсивність співробітництва не зростатиме, виділятимуться пріоритетні напрямки, включатимуться уже інші ринкові, торговельні механізми в економічних відносинах між Канадою і Україною. Щоправда, під кінець розмови довелось почути і про те, що реально можна буде говорити про перспективу поширення міждержавних стосунків на різних рівнях і в різних напрямках лише після того як дипломатичні місії і торговельні представництва в наших країнах будуть зформовані і ефективно працюватимуть для зростаючих потреб.

Хочемо...

(Закінчення зі стор. 1)

них пропозицій, які він думає вже в скорому часі завершити початком продукції лещатарського вбрання.

Ми жартуємо — чи думає він продавати цей одяг на місці і хто та де буде на рівнинах Вінниці їздити на лещатах. Д. Ассад відразу запевняє, що його цікавить лише добра праця і добре виробництво, яке він спокійно зможе представити американському чи іншому покупцеві.

Але на тому не кінець. Д. Ассард зацікавив потребами і можливостями в Україні свого приятеля Джіна Валентіно, що є президентом підприємства „Селлулар 2000", телефонічної компанії, яка в 1988 році дістала ліцензію на телефонічну обслугу у Каліфорнії новою системою бездротних телефонів.

Як це сталося, питаємо, і Джін терпеливо нам вияснює, що 18 інвесторів, між ними й він, виграли право на таку ліцензію, а що він має 6 і 1/2% шерів то і є президентом фірми. Його приятель зацікавив тепер їх можливостями розпочати на довшу мету розбудовувати таку телефонічну систему в Україні — і ось вони прийшли представити свої пляни, хоч і як різні, до передової української установи, якою уважають УНС, а за посередництвом нашого щоденника поінформувати також про це українську громаду. Прийшли ці американські підприємці в товаристві Михайла Москалюка з Вотербиррі, Конн. який там заініціював товариство „Українська Спадщина" та навчає не тільки історію України, де лише треба, а і пропаґує вклад та ролю українців американських громадян, раніше і тепер, в культурну спадщину. Він познайомив Дж. Валентіно з історією України.

Дж. Валентіно із повним захопленням, так питоменним для молодого американського підприємця, запевняє нас, що його підприємство радо навчить в Україні людей як орудувати селюлярними телефонами та ком'ютерами, дарма що уведення цілої системи в Україні може тривати довгі роки.

Ми хочемо іти в Україну з відвертими очима і руками. Хочемо довідатися, що Україна потребує, як ми можемо допомогти, як дати їй фінанси так потрібні для економічного відродження, та як встановити систему успішної праці. Ми є готові на всі можливості і хочемо почути від компетентних осіб Уряду України що є на потребу дня. Ми хочемо закріпити бизнес і хочемо, щоб до нас мали довір'я не лише сьогодні, завтра але на довгі роки. Тому ми тут у вас, щоб спершу вияснити вам нашу настанову, а за вашим посередництвом ширшій українській громаді. Майте до нас довір'я!

— Це все гарно, але як задумуєте перевести щось конкретного в життя, бож ви маєте так різні підприємства, а в тому одне вже стоїть у Вінниці на твердих підставах.

При кінці червня ми виїжджаємо до Києва на кільказденні переговори з урядовими чинниками, щоб послухати що зараз найбільше потрібно Україні та що ми можемо в тих ділянках пропонувати.

— Мусите знати, — каже Д. Ассард, що мій батько Дейвид, який є президентом фірми „Текстрон" був на полуденку в готелі Плаза, влаштованому для Президента Леоніда Кравчука 11-го травня і там договорився з представниками Уряду України, що ми приїдемо на переговори до Києва і довідаємося, що там на потребу дня, а рівночасно представимо свої пропозиції. У мене, бачите, вже посунулися справи спільного підприємства вперед, у Джіна є можливості та пропозиції щодо довготермінового фінансового вкладу у найбільш модерну телефонічну систему, яка працює без дротів, при допомозі сателітів та комп'ютерів.

— Ми хочемо, щоб наші пропозиції були для України якнайкращі та допомогли їй скорше станути на ноги економічно і технологічно. Ми виготовили наші пляни на письмі і маємо вже замовлених чотири дні ділових розмов з відповідальними членами Уряду. Ми готові — все інше залежить вже від розумних людей в Україні. Якщо ви допоможете своєю більшою достосованою до західніх обставин ментальністю переконати своїх земляків у наших добрих інтенціях — тоді підемо вперед.

Школа для незрячих дітей у Львові

Багатьом краянам зі Львова є добре відома вулиця Святої Софії, (нині Івана Франка). Зеленим вінком оточують її розкішні парки — залишки старих лісів, фруктові сади. Назустріч перехожим ніжно схиляють свої зелені віти плакучі верби, тихо гомонять старі каштани, блідо-рожевим цвітом всміхається магнолія. У цьому мальовничому куточку міста здавна будувала свої вілли висока аристократія. Протягом багатьох років щоденно проходили по цій вулиці видатні сини українського народу Іван Франко і Михайло Грушевський. Можливо, тут, у затінку старих дубів і кленів, складалися рядки безсмертного „Мойсея" та глибокої „Історії України-Руси"?

Сами на цій прекрасній вулиці у 1901 році за проектом архітекта Л. Рамулта було збудовано новий будинок для Галицького закладу незрячих. І повниться з того часу стара львівська вулиця дитячим гомоном, дивними звуками музики, мелодійним переливом шкільного дзвоника. Тут навчаються і виховуються веселі і життерадісні діти. Обделені долею, вони все-таки прагнуть досконало пізнати дивовижний світ науки, музики, осягнути з допомогою учителів велику таємницю зору.

Львівська школа-інтернат для незрячих дітей — перший заклад такого типу на Україні. Протягом багатьох років він був єдиним на території Галичини. За 140 років існування у школі нагромадився великий досвід педагогічної роботи, склалися свої традиції. Має наш заклад і цікаву історію.

У 1845 році граф Вінцент Заремба-Скшинський передав у розпорядження Крайового уряду 18 тис. ринських. „На увічнення пам'яті сина мого Володимира Заремби-Скшинського вирішив я закласти дім для сліпих в Галичині. Для того дав 18 тис. ринських". За ці гроші і на подальші пожертвування на ґрунті, який подарував граф П. М'янчинський, було збудовано будинок (тепер вулиця Личаківська). Урочиста літургія відбулася у костелі Св. Антонія. Установа була відкрита 1-го червня 1851 року. Кожного незрячого хлопчика вів за руку глухонімий хлопчик із закладу, що був розташований поруч.

Спочатку навчалися лише хлопчики, а в 1868 році було відкрито відділення для дівчаток. Навчальна програма з часом змінювалася. Наприкінці XIX ст. вона відповідала вимогам семирічної загальноосвітньої школи. Їх навчали ремеслу шевців, поворозників і щіткарів. Поворозні вироби успішно конкурували з виробами професіоналів. Дівчат навчали гаптування, в'язання, мережництва. Особливо визнання дістали вироби дівчат з дроту, яких тоді не виготовляли в жодному з европейських закладів для незрячих. Пізніше було введено вивчення спеціяльностей настроювачів фортепіяна та орґану. Обов'язковими предметами були музика і співи. Щороку учні складали прилюдний екзамен з музики і співу та загальноосвітніх предметів.

Керівництво фінансами і господарством школи безкоштовно здійснював директорат з шести осіб. За заповітом В. Скшинського протектором закладу був намісник Галичини. Понад 40 років керівництво навчальним процесом здійснював М. Маковський. Ще перед відкриттям закладу він закінчив спеціяльні курси при установах для незрячих у Берліні, Вроцлаві, Дрездені, Мюнхені. М. Маковський викладав навчальні предмети, ремесла, робив карти, отримуючи за це мізерну оплату. Його дружина А. Маковська безкоштовно навчала дівчаток усіх ручних робіт.

Заклад існував за рахунок пожертвувань, держава надавала невелику допомогу лише в перші роки.

У 1939 році заклад став державною установою, а мова викладання українською. Власність школи або відійшла до Польщі, або була скасована державою. В 1959 року діти навчаються за програмою середньої школи. Учнів було відлучено від церкви. Досвід польської школи занехаяли, вважаючи його недосконалим і примітивним. На стіни повивішували портрети „діячів партії та уряду", а про засновників школи і її жертводавців дітям не розповідали й слова. За браком коштів дітей перестали навчати спеціяльності настроювача органа і фортепіяна, скоротилася кількість годин на викладання музики.

За останні чотири роки школа наша стала істинно українською. Переживаємо бурхливий процес національного і духовного відродження. Діти пізнають справжню історію України, твори видатних, але раніше замовчуваних, забутих, письменників. Викладання навчальних предметів проводиться за програмою національної школи. Складовою частиною духовного виховання є релігія. Катехизму дітей навчають сестри-монахині Вероніка і Діогена.

На фото вгорі: школярі зі старших клясів під час кулінарних занять; внизу: вчителька Віра Ремажевська розповідає дівчаткам про спосіб ручного в'язання „макроне".

Щоб підготувати школярів до самостійного життя, велика увага приділяється обслуговуючій праці. Діти виготовляють прекрасні вироби з ниток, дерева і глини, вчаться шити, вишивати, в'язати, готувати їжу. З метою підготови до трудової діяльности, крім щіткарського ремесла вони освоюють масаж, картонажну справу, електротехніку. Велика увага надається спортивному вихованню. Минулого року наші діти вперше взяли участь у міжнародних европейських змаганнях з легкої атлетики, що проводилися у Будапешті, і зайняли третє призове місце.

З ініціятиви адміністрації в особах директора школи Віри Світлик та її заступника Ірини Костробій з нагоди 140-річчя школи відкрито музей, в якому узагальнено досвід багаторічної роботи з незрячими дітьми.

У вітринах зібрані документи з історії закладу, навчальні посібники різних років, фотографії, дитячі вироби.

Переживає наш заклад і багато труднощів. Будинок збудовано за старими технічними вимогами і потребує переобладнання. Він розрахований на 60 місць, а зараз навчається понад 130 дітей, з багатьох предметів немає підручників, мало приладів та засобів для незрячих.

Тому ми щиро вдячні Комітетові суспільної опіки українських злучених організацій в Клівленді, зокрема Мирославі Оришкевич та Ареті Захарій (ми запізналися через нашого учня Тарасика Дороцького, який побував у Клівленді) за те, що постійно допомагають нашому закладу дорогими приладами, посібниками, озвученими касетами з літератури, історії, релігії, музики, за їх материнську турботу і щире серце.

За час існування заклад підготував до самостійного життя багато дітей. Деякі з них закінчили вищі учбові заклади. Є серед наших випускників музиканти, поети, наукові працівники, вчителі і масажисти. І для всіх світлим спомином у житті залишиться поріг Львівського інтернату, до якого щороку у травні злітаються уже дорослими наші випускники на свято Останнього Дзвоника.

Люба Гриців, вчителька,
(незряча) української мови та літератури Львівської спецшколи №100

Проф. д-р Я. Баб'юк — голова Українського Лікарського Товариства в ЧСФР

Народився Ярослав Баб'юк 6-го червня 1929 року в Коломиї, Україна, в родині директора Окружного Союзу Кооператив, Осипа і Ганни Баб'юків.

До 1944 року вчився в українській гімназії в Коломиї, а потім в чеській гімназії в Празі, де в 1948 році склав іспит зрілости. В 1953 році закінчив природничий факультет Карлового університету. Після ґрадуації працював науково при університеті, де в 1968 році здобув докторат природничих наук, а в 1984 році став асоц. професором Карлового університету.

Працює як завідуючий катедрою контролі ліків в Інституті вдосконалення лікарів, та як експерт міністерства охорони здоров'я Чеської республіки.

Проф. Я. Баб'юк є членом різних наукових комітетів (клінічної біохімії, біохілій, аналітики, токсикології) та наукових рад (Карлового університету та Інституту контролі ліків). Він є головою Об'єднання контролі ліків та головою секції фармацевтичної контролі при Чеському Лікарському Товаристві.

Д-р Ярослав Баб'юк

В червні 1990 року д-р Баб'юк став засновником і головою Українського Лікарського Товариства в Чехо-Словацькій Федеративній Республіці, та членом Наукової Ради Світової Федерації Українських Лікарських Товариств (СФУЛТ) в Чикаґо.

Крім цього, проф. Баб'юк є членом Нюйоркської Академії Наук та членом Національної Академії клінічної біохемії ЗСА.

Він є автором 64 наукових публікацій, 16 підручників, 79 педагогічних посібників та 5 патентів. Д-р Баб'юк дав низку наукових доповідей на різних університетах ЗСА, Европи і Азії.

За свою наукову працю був нагороджений багатьма відзначеннями та грамотою заслуженого педагога Чехії.

Проф. Я. Баб'юк одружений, є батьком двох синів — д-ра Марка та інж. Романа, які закінчили університетські студії і працюють за своїм спеціяльностями.

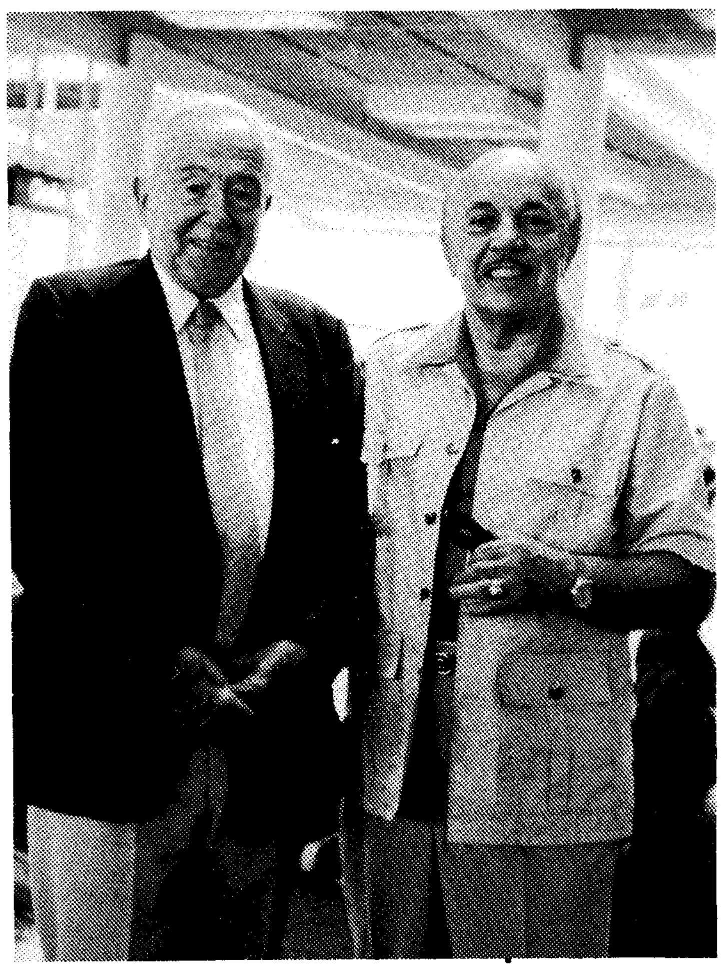
Подав д-р Павло Пундій

В Аделаїді відбулася зустріч з проф. Я. Рудницьким

Українська спільнота в Південній Австралії завжди була гостинною до наших визначних гостей з України та країн діяспори, щиро вітаючи їх у „своїх порогах та господах" не лише з їхніми першими відвідинами, але також із їхнім поверненням, поважно розуміючи слова „до скорого побачення".

Тому і тепер відбулася тут тепла зустріч з відомим нашим діячем і науковцем, завдяки організаційному хистові і наполегливості якого було створено при Макворі Університеті в Сіднею Катедру Українознавства, започатковуючи цим чином студії українознавства в Мельбурні і останнім часом в Аделаїді.

Громадянство наше в Аделаїді відчуває до проф. Я. Рудницького особливий сантимент, тому що він викладав тут в університеті через деякий час та залишив деяких своїх ґрадуантів, в яких збереглися приємні спогади з тих часів, через ту щиру увагу та поміч, якою обдаровував їх проф. Ярослав Рудницький.

Проф. Я. Рудницький (зліва) і д-р С. Шумський.

Прибув достойний гість на летовище в Аделаїді у вівторок, 18-го лютого, де його зустріли від місцевого відділу Фонду Українознавчих Студій Австралії (ФУСА) голова Володимир Полішко та одна з директорів ФУСА Лариса Беркета, яка, вітаючи достойного гостя, вручила йому китицю квітів. Протягом тижня проф. Ярослав Рудницький відвідав університет та мав зустрічі з давніми знайомими в околиці Аделаїди, до якої, як він ствердив, в нього завжди була і є особлива теплота і почування в душі.

В суботу, 22-го лютого 1992 року, відбулася в Народному Домі дружня зустріч з громадянством, яку провів голова ФУСА Володимир Полішко, пригадавши присутнім про великий вклад в розбудові студій українознавства в Австралії, зроблений в минулих роках проф. Ярославом Рудницьким.

У своєму слові гість поділився з присутніми своєю діяльністю на полі славістики та зокрема україністики на північно-американському континенті та в Европі і підкреслив велике значення, яке відіграють в науковому світі студійні центри при університетах, закріплюючи правду про Україну, її історію і культуру. На його думку, в зв'язку з незалежністю України та актуальністю зацікавлення Україною у світі, буде дуже корисним, щоб катедри українознавчих студій при університетах, окрім викладів української мови і літератури, поширили свої навчання, долучивши предмет української історії та її студійно-дослідних праць. Також є бажаним створення дослідного інституту україністики. Ця реорганізація українознавчих студій буде їх поширенням та доповненням, а виявиться особливо практичною і корисною тоді, коли буде відчуватися недостача студентів.

Сьогодні, запевнив гість, є всі можливості поширити діяльність наших студійно-дослідних центрів при університетах, створюючи тісні зв'язки з науковими центрами в Україні. Така тісна співпраця дозволить здійснювати обмін лекторів і студентів поміж університетами України і країн української діяспори.

В червні цього року проф. Ярослав Рудницький поїде в Україну, де відбудеться з'їзд славістів і мовознавців, куди його запрошено.

Після виступу гостя були запити відносно деяких мовних різниць у прийнятих нормах в Україні і поза нею, а також і вживання в Україні літери „ґ", замінюючи нею літеру „г", (Марта чи Марфа?), (Катедра чи Кафедра?) та інші, на що проф. Я. Рудницький відповів, що покищо не було спільних нарад в цих справах поміж мовними науковцями України та діяспори, одначе він твердо переконаний, що це питання буде згодом позитивно вирішене. Також на всі питання щодо будучини України проф. Я. Рудницький сказав щиро, що він оптимістично дивиться на майбутність України, тому що до сьогодні наш нарід засвідчив свій національно-державний розум, чого найяскравішим свідченням був несподіваний відрадний результат референдуму першого грудня минулого року, як рівнож і цей спокій, який панує сьогодні в Україні, де нарід і меншини об'єднані біля нашого народом обраного президента.

Ми мали нагоду бути з шановним гостем на вечері в приватному оточенні, в домі родини Полішків, та пригадували минулі роки та події, спільних знайомих, і приємно було на серці, коли ми стверджували під час тих хвилин, що у проф. Ярослава Рудницького залишилися ті ж динаміка, енергія та бистрий розум, примірна пам'ять у парі з веселим, повним оптимізму настроєм, що стверджували його щирі слова, що „в таку довгоочікувану і радісну добу незалежности України — є соромно хворіти і старітись!"

І ми в цей вечір щиро прийняли його ті слова та, піднісши наші келихи, заспівали нашому дорогому гостеві, відданому українському науковому і політичному діячеві — многії, многії літа!

У вівторок, 25-го лютого, ми прощалися з нам на летовищі з вірою, що його щира особа з'єднує серця тих, хто його пізнав — через його відданість і любов до українського народу.

Д-р Святополк Шумський

У пам'ять видатного спортового діяча

Коли хтось у Львові мав діло до Романа Савчака, а не застав його в головний канцелярії „Лугу", це означало, що він виїхав у терен до якогось із відділів того широкорозгалуженого Руханково-Пожежного Товариства на перевірку діяльности. Руханка та цупко з нею зв'язаний спорт — це ділянки, в полоні яких був Р. Савчак з дитинства. Вже в гімназії відзначався в руханці та спорті. Пізніше можна було його постійно бачити, як вправлявся в бігах, метанні ратищем й інших родах спорту, в яких мав неабиякі осяги. Не дивно, що „Луг" запропонував йому відповідальний пост. Дальша його доля така, як нас усіх, що були змушені покинути рідну землю.

У Міттенвальді, Німеччина, від Спортового Товариства „Лев" був у Комітеті ДП-Олімпіяди. З приїздом до Філядельфії зразу взявся з такими як він спортовими ентузіястами за організацію УСО „Тризуб". Не зражувався, як у ході діяльности траплялись якісь перешкоди, тоді говорив: „перешкоди є на те, щоб їх оминати", він уперто стремів, щоб це товариство поставити на якнайкращий рівень. Його погідна вдача та водночас енергія до праці з'єднували йому багато приятелів, саме тому часто вибирано його головою „Тризуба".

Про його позитивні риси характеру автор оцих рядків упевнився на засіданнях Управи „Тризуба". Словом з ним було приємно співпрацювати всім членам Управи. Годі описати його радість коли вперше „Тризуб" став футбольним чемпіоном ЗСА, а що ж говорити коли „тризуб" повторив це ще тричі.

Приємно було нераз стрінутися з Романом і згадати минуле. Звичайно розмовляли на спортову тему. Згадували „Україну" коли була в найкращій формі. З Романом були ми знайомі ще зі Львова, коли Театр „Заграва", а пізніше Театр ім. І. Котляревського виступав у Львові та при цій нагоді я вступав до родини Мамчаків, які, заки переїхали до Львова, мешкали в другій половині нашого дому в Тернополі. Між іншим сестра Романа Савчака була дружиною Юрія Мамчака.

Зустрічаючись у Філядельфії згадували ДП-Олімпіяду в Німеччині. Рівнож згадували ДП-Футбольну Олімпіяду, в якій українська репрезентативна одинадцятка здобула чемпіонат. Не минули Українські Олімпіяди, що проходила у Філядельфії. У нього крім спорту були ще інші зацікавлення. В обсягу його зацікавлень був і театр, тож і на цю тему зчаста любив говорити. Менш говірливим став Роман у той час, коли померла його дружина.

Останніми часами нарікав, що дуже поволі йде йому писання його спогадів, частину яких написав був перед десятьма роками. Почувався втомленим. Останньо також менше можна було його бачити на „тризубівці". При зустрічі була помітна в нього якась задума, виглядало, що ним оволодів сумовитий настрій.

Виховав із своєю дружиною (вчителювала в українській парафіяльній школі) двоє дітей — Галю та Юрія, давши їм високу освіту. Радів їхнім сімейним життям. Син Юрій кожного року бере участь у тенісових змаганнях на Союзівці враз із своїми двома донями. Діти Галі — теж тенісисти.

Смерть безпощадно косить, як казав Шевченко, ця смерть скосила і визначного спортового діяча Романа Савчака на 83-му році життя.

Хай пам'ять про доброго друга, чесну та заслужену в українському спорті людину буде довготривалою.

Спортові вісті

Редагує Омелян Твардовський

8,500 долярів на Фонд Відродження Спорту в Україні

Нюарк (УСЦАК, О. Т.) — В четвер, 20-го травня, на адресу УСЦАК надійшов лист від Управи УСК Ню Йорку і в прилозі чек на суму 8,500 дол., призначених на Фонд Відродження Спорту в Україні. В листі, що його підписали д-р Іван Сєрант, голова, і Спиридон Щеснюк, фінансовий референт, між іншим, сказано: „В прилозі пересилаємо збіркові листи на Фонд Відродження Спорту в Україні. Досі зібрано 3,500 дол. Збірку будемо продовжувати. Крім цього Управа УСК з власних фондів жертвувала на ту ціль 5,000 дол. Разом вислід збірки до цієї пори 8,500 долярів".

З Торонто, Канада, без супровідного листа, прийшов чек на суму 3,738 дол. від І. Григоровича. З Трентону, Н. Дж., муж довір'я УСЦАК М. Бойцун передав збіркову листу на суму 685 дол.

Провід УСЦАК складає щиросердечну подяку Управі УСК, І. Грегоровичеві і М. Бойцунові, а також усім тим, що жертвували на збіркові листи. Своєю пожертвою, поданою вище, УСК досі зайняв перше місце між українськими спортовими клюбами і товариствами.

Публікуючи список чергових жертводавців на Фонд Відродження Спорту в Україні, провід УСЦАК ще раз пригадує зацікавленим про існуючий договір з НОК України, згідно з яким цей фонд служить в основному для оплат реєстраційних внесків спортових федерацій України в міжнародних федераціях. Усі просьби з України мають бути затверджені НОК України. Цей фонд замалий, щоб міг задовольнити численні клюбові й індивідуальні просьби, які надходять з України. Найважливішим є оформити членство України в міжнародних федераціях, в іншому випадку Міжнародній олімпійський комітет не визнає НОК України і тим самим українські спортовці не зможуть виступати на Олімпійських Іграх і взагалі на світовій арені.

Останньо з України надійшла нова просьба, що має бути ще затверджена НОК України, фінансувати три публікації англійською і українською мовами про український олімпійців, осяги яких в минулому вкрала Росія і головно про сучасних олімпійців, які вперше в історії в Барсельоні у випадку здобуття першого місця, будуть приймати медалі під звуки національного гимну „Ще не вмерла Україна" і під своїм рідним синьо-жовтим прапором.

Йдеться про те, щоб не повторилася „нерозбериха", що мала місце в часі зимової Олімпіяди, де міжнародні засоби масової інформації, не без співпраці „старшобратніх" чиновників, часто називали українських спортовців „росіянами". Запляновані публікації мали б бути масово поширені між чоловими діячами спорту з різних країн, головно між представниками пресових, радієвих і телевізійних агентств в Барсельоні. Потреби зростають і тому провід УСЦАК далі просить усі організації жертвувати на Фонд Відродження Спорту в Україні. Пожертви просимо висилати на: USCAK — Eund for the Rebirth of Sports in Ukraine, 680 Sanford Ave., Newark, N. J. 07106.

УАСТ „Леви" Чикаго — Фалконс СК — 3:0
УАСТ „Леви" Чикаго— Хорвати — 1:2
УАСТ „Леви" Чикаго— Ф. В. Кікерс — 6:2

УАСТ „Леви" Чикаго розпочали свої розгиврки за чемпіонат Першої дивізії Метрополітальної ліґи копаного м'яча двома виграними та одними програними змаганнями. Саме ці програні змагання провід ланки копаного м'яча „Левів" опротестував, бо судді не захотів допустити до гри двох новозареєстрованих змагунів, заперечуючи правильність їх реєстрацій. Провід „Левів" сподівається, що ці змагання будуть повторені.

Свої нові успіхи „Леви" завдячують досить доброму складові дружини, а головно трьом новоприбулим футболістам з України. Най кращий з них Ярослав Лендел, середній напасник на останніх змаганнях, сам здобув 5 голів.

Провідником дружини уже довгі роки є невтомний Михайло Мартинович, колишній активний змагун першої дружини, який ще й тепер виступає в дружині ветеранів УАСТ „Леви".

Роман Б. Припхан

УСВТ „Ч. Січ" (мол. юнаки) — Ріджвуд (мол. юнаки) — 2:2
УСВТ „Ч. Січ" (мол. юнаки) — Серпент СК (мол. юн.) — 0:1
УСВТ „Ч. Січ" (мол. юнаки) — Ленсерс СК (мол. юн.) 2:2
УСВТ „Ч. Січ" (мол. юнаки) — Міреклс СК (мол. юн.) — 0:0

Перші вищеподані змагання молодших юнаків „Ч. Січ" пройшли в неділю, 17-го травня, за чемпіонат групи юнаків 16 років і нижче в Норден Кавнті Сакер Ліг. В цій зустрічі юні „січовики" мали технічну перевагу, мали можливість вийти переможцями, але гра закінчилася нерішеним вислідом 2:2. Чергові три змагання „Ч. Січ" відбула у великому футбольному турнірі „Куґарс", ігри якого пройшли продовж трьох днів — 23, 24 і 25-го травня. Треба відмітити, що дружина молодших юнаків „Ч. Січ", зложена з 14—15-річних юнаків, ввесь час виступає в групі старших 16-річних. І незважаючи на різницю віку, юні „січовики" чарують глядачів і суперників високою технікою. Це заслуга невтомного тренера Ігоря Чупенка, що нашу дружину уважають зразковою, якщо йдеться про бездоганне володіння м'ячем нашими юнаками, ведення продуманих акцій, технічними загранням, швидкістю. Приємно, що між найкращими юнаками в основному вибиваються вихованці Спортової Школи „Чорноморської Січі", де звичайно „куються" майбутні футбольні таланти не тільки з УСВТ „Ч. Січ", але і з інших осередків. З учасників вишколу у Спортовій Школі „Ч. Січі", які є чоловими змагунами в нашій дружині, слід відмітити Дем'яна Колодія, Михайла Малічишина, Ричарда Вислоцького, Андрія Нинку, Андрія Мандзія і воротаря Богдана Гарасима. Спортова Школа „Ч. Січі" саме проводить вписи учасників і треба сподіватися, що батьки, які мають зацікавлених цим спортом своїх синів і донь, вишлють їх на заавансований вишкіл, який проходитиме під проводом головного тренера юнацтва „Ч. Січі" І. Чупенка.

Фонд Відродження Спорту в Україні

(Листа від 10—31 березня)

500 дол.: парафія св. Василя Великого, Торонто, Канада; 250 дол.: д-р Ю. Залізняк, 4-ий Відділ ООЛ, Картерет — Єлизабет, Н. Дж.; 100 дол.: д-р Н. Дейчаківський, С. Ольшанський, Фед. Кредитівка „Будучність", Воррен, Миш., С. Кушір, Укр. Фед. Кред. Кооператива в Рочестері, Н. Й.; 50 дол.: Р. Маселко, Д. Бобеляк, Укр. Кредитова Спілка, Торонто, С. Секрета, А. Л. Маринюки, В. і С. Метлаги, д-р Е. Жарський і Дарія, К. Кузьмак, Канада; 30 дол.: Є. Бачинський; 25 дол.: М. Сліпець, М. Єйна, Ю. Пеняк, д-р Е. Л. Кузь, Мих. Єйна, С. Кравець, А. Отчак, З. Воробець; 20 дол.: І. Біскуп; 15 дол.: Н. Михалевич; 10 дол.: Я. Клим, В. Грицин.

Після покриття коштів збірній плавання України за Кубок світу до Монтреалю, пізніше оплати вписової вкладки Федерації плавання Україні до Міжнародної Федерації, минулого тижня з Фонду заплачено вписову вкладку Федерації тенісу України до Міжнародної Федерації. Обидві Федерації в Україні щиро вдячні Фондові при УСЦАК і усім його жертводавцям. До УСЦАК надійшло прохання від президента НОК України виділити допомогу Олімпійцям України, що вже розпочали підготову до зимової Олімпіяди, що відбудеться в Норвегії в 1994 році. На цій Олімпіяді Україна вже виступатиме цілком самостійно.

Провід УСЦАК закликає наше громадянство й усіх спортовців та симпатиків посилати пожертви для підтримки відродження спорту в Україні, завдяки чому українські спортовці зможуть скоріше вийти самостійно на міжнародну арену.

ПРЕС ФОНД Ч. 20

О. Винницький, Етобіко	$250.00
В. Узвак, Орлендо	40.00
Ф. Завадівський, Дургам Онт.	25.00
І. Бекерський, Таксідо	15.00
В. Баранетський, Мейпелвуд	15.00
В. Делкевич, Рочестер	15.00
Д. Марцінюк, Саскатун	15.00
О. Гавалашіка, Вінніпеґ	10.00
М. Бабей, Воррен	10.00
М. Дуда, Чикаґо	10.00
М. Бурак, Бредфорд	10.00
О. Луцький, Вудсайд	10.00
А. Петренко, Лаурел	10.00
І. Павловська, С. Бавнд Брук	10.00
А. Побідинський, Чикаґо	10.00
Н. Сайкевич, Баффало	10.00
М. Сахрин, Вестон	10.00
В. Сарахман, Філядельфія	10.00
А. Воронич, Парма	5.00
д-р О. Гаркач, Лорейн	5.00
А. Ґут, Юніон	5.00
А. Іванко, Бруклин	5.00
А. Канічак, Кортленд Менор	5.00
М. Кіс, Сан Бруно	5.00
М. Середович, Сиракюзи	5.00
П. Серна, Маямі Біч	5.00
Б. Смолицький, Шрувсбурі	5.00
М. Федорка, Філядельфія	5.00
М. Дорощук, Норт Роялтон	2.00
Н. Кобаснюк, Джерзі Ситі	2.00
М. Ортинський, Тонаванда	2.00

ПРАЦЯ

РОЗШУКИ

ВАСИЛЬ ЧАБАНІВСЬКИЙ, полковник Генерального Штабу Армії УНР (1919 р.). В 1943 р. з дружиною і дочкою Тамарою 1920 р. народження проживав в м. Варшаві, вул. Ординацка ч. 9. Хто з них залишився в живих, де похований Василь Чабанівський? Розшукує Василь Чабанівський, який проживає: Україна, м. Київ — 115, вул. Верховинна ч. 5-а, кв. 45.

РОЗШУКУЮТЬ **ПОТАПЕНКА ПЕТРА АВЕР'ЯНОВИЧА,** народженого 1922 року, а згідно з документами — в серпні 1924 року в Смоленській області. Останню вістку подавав 1945 р. з міста Яблонець, Чехо-Словаччина, пізніше був у таборі переміщених осіб в американській зоні Німеччини. Мав великі здібності до малювання. Розшукує сестра **Потапенко Анна Авер'янівна** із селища Великі Бірки, Тернопільщина. Якщоб хто знав щось про П. Потапенка просимо повідомити на адресу:
Vladimir Sidyaga
3577 SE Mall No. 36
Portland, OR. 97202

FUNERAL DIRECTORS